

Pravidla a „pravost“

Správnost a nesprávnost, pravost a nepravost předchází každému uskutečnění, i když ovšem nikoliv „předmětně“ (resp. uskutečněně). Každá aktivita vstupuje do „prostoru“ již nějak strukturovaného touto podvojností správný-nesprávný, pravý-nepravý, či prostě do prostoru nějak orientovaného. Dost výstižně, ale pojmově nepřesně říká třeba Kratochvíl (...., s. 95), že „musíme o svůj vztah ke světu skrze své okolí často zápasit, občas i nebezpečně a občas i bez předem známých pravidel onoho zápasu, neboť právě o ta pravidla se teprve zápasí“, i když v tom je zahrnuto několik nepřesností. Pomineme-li takovou nepřesnost, jako že náš vztah ke světu prochází mediem okolí (ve skutečnosti vztah ke světu v plném slova smyslu je možný teprve tam, kde prolamujeme své osvětí a kdy si tím mj. umožňujeme také onu objektivaci, jíž se naše osvětí v jakési redukci stává naším okolím), musíme připomenout důležité rozlišení mezi „pravidly“ již nějak respektovanými, ať už dodržovanými nebo překračovanými, a mezi pravidly, na něž jsme ještě nemohli reagovat, protože o nich nic nevíme. Zápasit nemůžeme o takováto ještě zcela nezjevná „pravidla“, nýbrž jen o jejich poznání. Zápas o pravidla by ztratil bytostný význam a smysl, kdyby byla ona pravidla interpretována jako výsledek zápasu. Kvalita onoho zápasu „o pravidla“ totiž závisí na povaze pravidel, a pokud v zápase prosadíme pravidla „ne-pravá“, zápas sám ztratí svůj nejvlastnější smysl. Napětí mezi pravým a nepravým je původně nepředmětné (a nemůže být proto předmětně uchopeno ani vyjádřeno). Každé naše tentativní a pokusné pochopení a vyjádření musí vždycky už být jednak vztaženo k nějaké (také) předmětné skutečnosti, zejména však je naším výkonem a tím nutně podrobováno našemu vlastnímu (i cizímu) kritickému přezkoumávání, které představuje opět nově podnikaný tentativní pokus, pokud možné z jiné strany a z jiné perspektivy.

(Písek, 950401-2.)